

בעזרת השם יתברך

גליון # 22 חודש תמוז תשס"ב

ארגון עולמי לגלות מי הארמילוס שילחם נגד מלך המשיח ויאמר משיחכם אני – אני הוא אלהיכם ומטעה אותם ומיד הם מאמינים בו וממליכים אותו מחז"ל ש"ס בבלי ירושלמי ומדרשים, זוהר הקדוש תיקונים וספרי הראשונים, ומספרי מוסר וספרי ח"ן מגדולי האחרונים וספרי תלמידי הבעל שם טוב זצלה"ה עיה"ק טבריה תובב"א

מי הוא השטן הארמילוס?

ומה מעשיו? – מה יעשה הארמילוס

בירושלים עיה"ק? ולמה הארמילוס יגיד

שהוא המשיח ואני ה' אלוקיכם?

ספר קנאת ה' צבאות - חלק שני

המשיח יושב על פתחי רומי:

והנה נגד זה יש המשיח, והיא היחידה המוכנת לעטר בה שני המשיחים, שהיא גם כן לפעמים בסוד מטה. ואז נא' (תהלים קי, ב), "מטה עוזך ישלח ה' מציון", ואז (תהלים שם), "רדה בקרב אויביך". והוא סוד (במדבר כד, יט), "וירד מיעקב", כי במקומו עומד המשיח, ובכח שליטתו רודה האומות, ומעלה כל הבירורים הצריכים, אך כשהמטה נהפך, הנה משי"ח גם כן הוא כמנין נח"ש, ונמסר לו תקון בדרך אחר

... וזה חלק מאמרי זה השני, ההולך לקדמת הצור מכשול טעות הצבי, כאשר יעדתי לך בראשונה, עד לאור אשים משפט בס"ד, כי יסכר פי דוברי שקר:

אלה דברי הברית, ברית מלח כרות לתורתנו הקדושה, אשר אין חליפות לה לעד ולעולמי עולמים. והנביא או החולם החלום אשר יזיד לנגוע בקצה, או אפילו בדקדוק אחד מדקדוקי סופרים, לא נאבה לו ולא נשמע אליו, כי בן מות הוא אשר דבר סרה על ה' אלהיו. ואפילו אלף אלפים טעמים יתן לדבריו - על כולם נאמר (דברים יג, ד), "לא תשמע אל דברי הנביא ההוא" וכו'. והאף אין זאת די והותר לדעת רשע כסל תרבות האנשים החטאים האלה, אשר היו לשכים בעינינו, להדיח איש ישראל מעבוד את ה', בחוקים לא טובים אשר בדו מלבם. ואיך יפול לב האדם בשחת עשו? ומקרא מלא צועק ואומר "לא תשמע" וכו', "כי מנסה" כו'. אמנם למען הצילך מן הדרך הרע הזה, להציל נפשך מני שחת, אשכילך ואורך איכה נהיתה הרעה הזאת, מאין באה, ואי מזה שורש פורה הראש והלענה, אשר עדיין מרקד בינינו בעוה"ר:

והנני מגלה לפניך סודות גדולים ונפלאים ועמוקים מאד, אשר השתיקה היתה ראויה בהם הרבה, כי על כן הזהיר החכם (משלי כה, ב), "כבוד אלהים הסתר דבר". אך מזקנים אתבונן, כי עת לעשות לה' הפרו תורתך, וה' הטוב יכפר בעד, כי הוראת שעה היא, תחת אשר הרב פרצה לה הטומאה בארץ, ותשחת הארץ מפניה. ועתה צריכים אנו לגדור את הפרצה הזאת ככל אשר תשיג ידינו, ורב מהיות חרון אף ה' על ישראל. ולולא זה, לא הייתי פותח פי בדברים אלה אשר הם כבשונו של עולם, אשר הוזהרנו עליהם הזהרות על הזהרות רבות וגדולות לכסותם ולהעלימם תמיד. אמנם לכל זמן ועת לכל חפץ, וגדולה עבירה לשמה. ואתה עתה עמוד והתבונן נפלאות אל, וערום יבין לאשורו, כי ישרים דרכי ה':

דע לך אחי, כי כאשר חטאו ישראל, גרמו לשכינה להיות מתלבשת בקליפות בעבורם, וההתלבשות הזו נעשה בבחינה פרטית, כאשר אבאר לך עוד בס"ד, כי צריך שיהיה בבחינה פרטית אשר תניח מקום לסטרא אחרא להיות סובבת והולכת. והנה המקום הזה מקום סכנה הוא מאד, כי בו יכולה הסטרא אחרא לאחוז העינים אשר לא נפקחו היטב, להחליף להם בין קדש לחול, ובין חול לקודש, ותראה להם

המר למתוק, והמתוק למר, מקריבות הדברים. ועל זה המקום נאמר "וינס משה מפניו", כי הוא ענין המטה, המתהפך ממטה לנחש, ומנחש למטה, כמו שאפרש לך בס"ד את הענין הזה היטב. ובהתגבר הסטרא אחרא מפני חטאינו, עצרה כח לצוד ציד נפתלים, להראות להם במקום הזה דברים אשר לא כן. ובזנותם אחריה עשו להם החוקים האלה אשר עשו, להיות למוקש לישראל בעוה"ר. וכבר אמרתי בדברים האלה היה טוב לנו לבלום פינו ושלא לחקור כלל. אך מה אעשה, אף שלא הדין כך, אך השעה צריכה לך, להציל נפשות העניים והאביונים מיד חזק מהם. ואני בשמים עדי, כי באימה וביראה ובחרדה גדולה פורש אני הדברים האלה לפניך. ועתה כמו כן חרדות תלבש, ותהא ירא מפני האש הגדולה מפני ה' אלהיך, כי אש אוכלה הוא. וברתת ובזיעה תשיב יוצר על מכונו, לאהבה אותו ולדבקה בו, ולא תחטא:

תיבת נח והקשת:

שנינו במשנתנו (חגיגה יא), "כל שאינו חס על כבוד קונו, ראוי לו שלא בא לעולם". ובגמרא שם אמרו - "זה המסתכל בקשת". ורשב"י פירש בזה סודות גדולים, שזה נאמר על זמן הגלות, יען הוא מלובש בגווני חשך של הסטרא אחרא. ועתה אפשר לך בס"ד הענין הזה היטב:

הקשת אחר המבול הושם להיות לאות לכל בשר שלא יבא עוד מבול לשחת הארץ. ואומר לך מה הענין הזה. דע כי בזמן המבול ניתן רשות לסטרא אחרא להתפשט על כל הארץ, כי כבר נשחתה ברוב הרע שהמשיכו עליה הדורות החטאים ההם. ועל כן ניתן לה הרשות הזו, עד שתקח את כל השייך לה. אחר כך תשוב למקומה בנוקבא דתהומא רבא. והנה באותו זמן הוצרך שינצלו נח ובניו וכל הבריות שנתקיימו עמהם, וזה על ידי השכינה בבחינה שהיא מתהלכת בתוך הקליפות. כי הלא ודאי אין הארתה בזמן היותה למעלה כהארתה בהיותה בתוך הקליפות, כי היא צריכה להיות בבחינה זו שתוכל להציל את הראוי להנצל המתחזק בתוכה, אך בסוד הסתר. ושאף על

פי כן לא תפעול בדרך שתבריח הקליפות, אלא שתתן להם מקום. והבחינה הזאת היא ממש בחינת התיבה:

ואומר לך מה בחינה זאת, כי היא צריכה להיות בבחינה הנמשכת בה מן היסוד, שהוא השכן קרוב אליה אפילו בגלות. ותבין שזהו סוד נח, שהוא היסוד, שמסודו נעשית המלכות - - תיבה. והיא נעשית בסוד שלשה בחינות בסוד חסד, דין, ורחמים. ובאמת כך היא נקשרת בנצח הוד יסוד דזעיר אנפין, שנאמר במ (אסתר ח, ג), "ותפול לפני רגליו" אפילו בגלות. וסוד זה הוא, כי היא סוד ה', ובהתקנה לעומת הנה"י האלה - נעשית שלשה ווין. ואלה הג' ווין בסוד נה"י עצמם נעשים בה ש' אחת, כזה, ש'. ואלה הם מדות התיבה, כי רחבה חמשים אמה בסוד הה"א, ובהתחלקה לג' לעומת נה"י - נעשים שלשים, והם שלשים אמה קומתה. והם מתחברים בסוד ש', ואז הם שלש מאות אמה אורך התיבה. נמצא שתקון השכינה בבחינה זו - מה שצריך להיות לעמוד בתוך הקליפות. ואז נאמר (בראשית ז, יח), "ותלך התיבה על פני המים":

אך אחר המבול נשבע הקדוש ברוך הוא שלא יביא עוד מבול. ונמצא, שלא יגיע זה ההתפשטות של הסטרא אחרא להיות על כל העולם כאשר היה. אך עם כל זה - הנה ימצא למעלה במאורות. ופירוש הענין הזה, כי אם תתגבר הסטרא אחרא כל כך עד שיצטרך לתת לה מקום על הגשמיות לשלוט על כולו, הנה זה ימשך מחמת שליטתם וקטרוגם מאד במאורות, עד שיסלקו השפעתם מן העולם - אז יחרב. אך יש שתתגבר הסטרא אחרא על הארת המאורות הרבה ותחשיך אורם, אך לא תגיע למנוע השפעתם כמו בזמן ההוא. ועם כל זה תצטרך השכינה להיות בסוד תיבה, כי המאורות שלה יהיו מתלבשים בקליפות, אך לא בשליטה כל כך כזמן המבול, אלא יהיה בשיעור כך - שימשך מענין זה גלות, ולא חורבן העולם:

ונמצא, שמה שהיה בזמן נח בסוד תיבה גשמית, נשאר עתה בסוד תיבה רוחנית. כי אז כיון שנתגלתה הסטרא אחרא לשלוט על הגשמיות, התיבה הזאת. ואחר - כך נשאר הדבר בבחינה רוחנית

כנ"ל. וזה ענין הקשת, שהוא סוד התיבה ממש. ותדע שכתוב (יחזקאל א, יח), "כמראה הקשת אשר יהיה בענן" וכו'. והענין, שכך ראה במרכבה יחזקאל, יען אז היתה השכינה בגלות כבר. ועל כן ראה אותה בבחינה זאת של קשת, שהיא הצריכה להיות מתלבשת בקליפות, לשמור ענפיה הקדושים. שעם כל זה יהיה גם מקום לרששים להתהלך סביב. הקשת הנגלה כאן למטה הוא תולדה ורמז לקשת העליון הנראה במרכבה, כי זה מה שנשאר לצורך השמירה הצריכה עתה. נמצא, לפי זה שבחינת הקשת היא הבחינה ששומרת את ישראל בזמן הגלות, אבל שנותנת לסטרא אחרא גם כן מקום לשלוט שליטה הראויה לה. ועל כן נמצאים בה שתי בחינות, אחת - בחינתה בגלות מתלבשת בקליפות, שהוא לשמור לבד. ואחת - בזמן שהיא מתפשטת מלבושי החול בזמן גאולה, שאז נאמר בה (בראשית ט, טז), "וראיתיה לזכר ברית עולם" - לעורר הזווג. ואני כבר הקדמתי לך כי המקומות בקדושה שמשם ניתן מקום לקליפות - הם מסוכנים מאד להסתכל בהם, כי על זה נאמר, "כבוד אלהים הסתר דבר", שלא לתת גאון לסטרא אחרא. והמסתכל בו - אינו חס על כבוד קונו. ובאמת, זהו המקום שמשם יצאו וטעו הזונים האלה. כי הסטרא אחרא מראה להם שקר כאמת, אשר מרוב התקרבה שם אי אפשר לראות ההבחנה היטב. אלא שכבר הקדים להזהיר היוצר עצמו "לא תשמע". כי כל אשר ישנה מדברי תורה אפילו כמלא נימא - ודאי פיתוי הסטרא אחרא הוא. וזה יתד נאמן שלא ימוט:

התלבשות הנשמות בתוך הקליפות:

וצריך שתדע, כי כמו שהשכינה צריכה להתלבש בתוך הקליפות, כך צריכים נשמות גם כן להתלבש אחריה בקליפות. ועתה אפרש לך ההתלבשות הזו איך הוא. כי על זה הענין כתוב (ישעיהו לא, ה), "כצפרים עפות כן יגן ה' צבאות":

דע שג' מיני היות הנשמות בתוך הקליפה יש, היותן בתוכה קודם בואן לעולם, היותן בתוכה אחר צאתם מן העולם והן זכאות, והיותם

בתוכה קודם צאתם, או אחר צאתם כמו כן, והן חייבות. ועתה אפרש
לך כל מין ומין בפני עצמו:

הנה עד שהאדם הוא בעוה"ז הוא בעל בחירה, ולפי מעשיו הוא מתקן או פוגם בספירות. מה שאין כן אחר מותו, שנאמר (תהלים פח, ו), "במתים חפשי". והנה בהיות הנשמה בתוך הגוף, אז יש מקום לסטרא אחרא על ידי הגוף להתערב בה בתוך מציאותה, אם היא חוטאת. כי על כן תצטרך להכנס לגיהנם לטהר בכח אשו של גיהנם. כי יהיה האש ההוא, שהוא כח סטרא אחרא, שולט עליה ובוער בה עד שישאב אליו כל הזוהמה שנכללה בה, ואז תשאר היא טהורה. והנה בהיות הסטרא אחרא מתערבת במציאות הנשמה - היא מטמאה, ונפגמת, ונפגם השורש אשר לה גם כן מפני פגם הענף. והנה זה מין א' מג' המינים שזכרנו, והוא שתהיה הקליפה מתערבת במציאות הנשמה עודה בגוף, והיא נקראת טמאה, שאור הקדושה מסתלק ממנה, והיא נמסרת ביד הסטרא אחרא ממש. וכן בצאתה תלך אל גיהנם, ותשאר כמו כן עומדת בתוך הקליפה עצמה, שהיא שולטת בה עד טהרתה:

אך האדם אשר זכה במעשיו, הנה כבר הפריד הסטרא אחרא ממנו, ונדבק הוא לשרשו הקדוש. ובצאת נשמתו מן העולם, הולכת ונדבקת לשרשה זה. ומשם והלאה אין כח לסטרא אחרא להתערב במציאותה כלל. כי באמת רק בהיותה נקשרת בגוף היא מוכנת לזה הענין. אלא לפעמים תרד הנשמה ההיא להיות מתלבשת בתוך הקליפה, והוא שתהיה הסטרא אחרא סובבת עליה, בסוד (תהלים יב, ט), "סביב רשעים יתהלכון". ולא תהיה מתדבקת בה כלל, אלא שתגרום לה חסרון אור, שהיה ראוי להתגלות לה לפי זכותה. וכאשר ירדה השכינה בתוך הקליפה להתלבש בה, הנה בה ודאי אין הסטרא אחרא מתערבת ח"ו, כי אין שייך לאמר דבר זה כלל, כי הלא השכינה אינה כי אם אחת ההארות של הא"ס ב"ה, והסטרא אחרא היא בריאה נפרדת. ונמצא, שאין הדבר הזה נופל בכאן כלל, רק בחינת התלבשות הוא שהיא מתלבשת בתוך הקליפות האלה, ומתגלה בתוך מקומם. והנה אז ירדו גם כן הנשמות של צדיקים גדולים ראשי

ישראל, שהם עומדים שם בתוך הקליפות עמה, ושם סובלין חסרון אור ומיני צער הרבה, והם נקראים סובלי חלאים הסובלים עונותיהם של ישראל. ובראש כלם יש מלכא משיחא, שהיא היחידה אשר נבראה מאז, והיא עומדת להיות עטרה לגואל, שבה יגאל את ישראל, והיא עומדת גם כן בזה ההתלבשות, בזה הסיתום וחסרון אור הנ"ל:

והמין הג' הוא היותן בה קודם בואן לעולם, כי אז אינם בבחינת סובלי חלאים, אלא הם בסוד עשוקים. והוא כי חטא אדם הראשון גרם שכל הנשמות תרדנה בתוך הסטרא אחרא, ואז זה גורם להם חולשה, שבבואם לעולם הזה נרדפות מן הסטרא אחרא, וצריכות תקון גדול במעשיהם לתקן מזה. כי כל העבודה עתה - אחר ענין חטא אדם הראשון היא נמשכת. אך נשמת המשיח היא בחינת היחידה, שהיא בת חורין, שאין לה ענין לזה, כי אינה אלא לבא לעולם לעטר המשיח, ולא להתקן. ולכן היא בבחינת "סובלי חלאים", ואדרבא - ראש לכולם. ובה נכללים כל עטרות הנשמות, שבהם יתעטרו לימות המשיח בהארות יחידה אשר תשלוט ותנהג אותם בזמן ההוא:

והנה הנשמות אשר יצאו כבר מן העולם, הם נקראים צפרים עפות, שבאמת יש להם כח לעוף אחר השכינה, מה שאין כן בהיותם בגופים. ותדע, כי אימא נקראת קן צפור, שהיא קן לאבא הנקרא צפור. והנה מאבא ואימא ניתן מציאות לנשמות מצד עצמן, ומצד זו"ן ניתן להם להיות בתוך הגוף. והנה כשיוצאים מן הגוף, נשארים מה שהם מצד או"א, שהם חוץ לגוף. ואז נאמר בהם "כצפרים עפות כן יגן ה' צבאות", כי השם הזה הוא המגן בסוד הקשת כנ"ל. שהנה"י הם נקראים צבאות, והם ג' גווני הקשת. ולאלה יש ההגנה הזאת, כי אין הקליפות יכולים להתערב בהם. אבל מי שהוא בחיים ומשליט הסטרא אחרא עליו, לא יש לו ההגנה, כי לפי בחירתו הם הדברים. נמצאת למד מכל זה, שאין ההתלבשות בסטרא אחרא נאמר אלא על הנשמות לאחר שיצאו מן הבחירה, שאז אין הרע מתערב במציאותם, ואינו אלא צער להם, והוא תקון לישראל. אך בהיותן בעלי בחירה - לא יתכן בהם הענין הזה, כי אין להתערב בסטרא אחרא בחיים אלא קלקול וטומאה, שתברח הקדושה מעליו, ולא תקון כלל. והרי נפלו כל

בניני השוא שבנו האנשים הפושעים האלה, כי אי אפשר לעבירה להיות מצוה, והתיקון לא יהיה הקלקול לעולם:

הן אמת, שמאמר אחד נמצא לרז"ל אשר נדמה הוא לעינינו כהר גבוה ותלול מאד. הוא מאמרם ז"ל בענין יעל (נזיר כג), "גדולה עבירה לשמה ממצוה שלא לשמה". אם כן אפשר לפגם להיות תקון. אך צריך שתדע כי הרבה חלוקים נמצאים בענין. ואשר לא ידקדק עד חוט השערה - קרוב לפול בפחיתים עמוקים, רחמנא ליצלן:

מעשה אסתר היה באונס:

דע כי זהו סוד הוראות שעה. ואפרש לך זה הענין היטב. כי הנה חילוק יש בין מעשה אסתר למעשה יעל, שמעשה אסתר היה על ידי אונס, ומעשה יעל היה עבירה לשמה. ובאמת הדברים האלה הנה הנם מסתורין של מלך, אשר מי הוא יערב לבו לגלותן, ולולא כי צריכים אנחנו להעביר המכשלה הזאת מקרב עמנו, כי רבה היא, נשא לא נשאני לבי להוציא מפי בענין זה ריש מילין, כל שכן להרחיב לשון כאשר אני עושה עתה. אמנם רחמנא לבא בעי, ומחשבה טובה יצרפנה למעשה, לבלתי שום עלי עון בדבר זה. אבל עינים עורות יפקח לסור מדרכם הרעה, וישמח ה' במעשיו. עתה הט אזניך והבן מאד מאד, כי הדברים עתיקים גדולים ועמוקים, וכבוד אלהים הסתר דבר:

כשגרמו העונות, ירדה השכינה ונתלבשה בלילית שפחה רעה. והשפחה הרעה הזאת, שהיתה נקודה אחת לבד, נתפשטה לעשר נקודות, ונקראת פרצוף. והנה כל מדרגות הקליפות, כיון שרואים השכינה שם מלובשת, הנה הם חושבים שח"ו יוכלו לשלוט עליה. ובאמת הם מתקבצים בשאון גדול על לילית זונה בעבור השכינה אשר שם. ואז ברגע אחד השכינה מסתלקת ובורחת משם, והם נשארים בטומאתם, ואינם שולטים כלל. וסוד ענין זה הוא "מצה שמורה", שהיא השכינה השמורה לבעלה, ואז נאמר על ס"מ (קהלת ד, ה), "הכסיל חובק את ידיו ואוכל את בשרו":

וענין זה הוא ענין אסתר, שהיא השכינה הנמסרת ביד סטרא אחרא. ואחשורוש חושב לשלוט עליה. אבל באמת שמרדכי היה משביע את השידה, ואחשורוש לא היה שולט עליה כלל. והנה השידה הזאת היתה מבחינת הזוהמה של אסתר עצמה. ונמצא כך ממש כמו שנעשה בקליפה עצמה - שהשכינה בורחת משם. אמנם אף על פי כן, נמצא זה איזה פגם באסתר עצמה, כי זה גורם למעלה גם כן איזה פגם שצריך טהרה, ועל כן אסתר היתה טובלת ויושבת בחיקו של מרדכי. וענין ישיבתה בחיקו של מרדכי הוא ענין הזווג הנעשה למעלה בברחה מן הקליפות, והוא ענין (אסתר ב, יד), "בערב היא באה ובבוקר היא שבה", שהוא זמן הזדווגה עם הז"א. והענין הזה נקרא אונס, שהסט"א רוצה לאנס, ואינו עולה בידה:

ענין יעל - עבירה לשמה:

אך ענין יעל הוא ענין אחר. והוא סוד נורא מאוד מלהרהר בו, וכל שכן לדבר בו, וכל שכן לחקור עליו. ולולא שהשעה צריכה לכך, הייתי נס ממנו כמפני אש בוערה. אך היה מסתכל להבין דבר על בוריו, שלא תטעה ח"ו בטעות הפתאים האלה הזונים מאחרי ה', כי על מקומות האלה אמר הכתוב (הושע יד, י), "כי ישרים דרכי ה' וצדיקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם":

דע, כי תחלת הקלקול היה ביאת הנחש על חוה, שהטיל בה זוהמה. ומפני זה ירדה היא אחר כך בתוך הקליפות כנ"ל. והנה אי אפשר לתקן זה הפגם אלא כענין האמור בכתוב (זכריה יד, ב), "והנשים תשכבנה". והענין הוא, כי סוף סוף צריך שיהיה למטה זה הענין, שישא החוטא את חטאו, והפגם סר מן השורש. כי למעלה הנחש רודף תמיד בעבור זה, וכאשר ינתן לו חלק למטה בישראל שחטאו, אז ישלם הקטרוג למעלה. וכמה צער גדול הוא לנשים הקדושות, נשי ישראל, שיצטרכו לסבול הענין הרע הזה. ותראה שראשית הקלקול היה (איכה ה, יא), "נשים בציון ענו". ועל כן סוף הבירור יהיה זה - "והנשים תשכבנה". אך תדע, שאפילו זה הצער אין לו להמצא אלא בסוף הכל, בהיות התקון עומד להשתלם, שאז נאמר

(משלי לא, כד), "ותשחק ליום אחרון", כי כבר הכח גדול, ואין המעשה ההוא פוגם למעלה, אדרבה - מתקן. ואומר לך איך הוא מתקן - כי על ידי המעשה הזה יקבלו הטמאים ההם את הזוהמה הנשארת מתחלה. ואדרבה, כל טוב הנכלל בהם - יהיה יוצא מהם ונכלל בקדושה. וסוד כל הענין הזה הוא, כי צריך לתת לסטרא אחרא החלק הראוי לה, אך להיות תקון, צריך שיעשה למטה ולא למעלה:

ועתה אפרש לך ענין יעל עם סיסרא, ותבין הסוד הזה היטב. הנה יעל היתה אשת חבר הקיני, והוא מסוד קין שיצא מכח זוהמת הנחש, ולכן אליה הגיע המעשה הזה. ועל כן נמסרה היא לו לביאה, ולא שידה כמעשה אסתר, אלא היא עצמה, כי אז אדרבה הוא הריק בה כל הניצוצות הקדושים שהיו בו, כי הוא באמת היה מסוד הדעת, וכולל כל בחינות הניצוצות שיוצאות מן הדעת. ובין כך ובין כך נתעורר היחוד העליון, והסטרא אחרא לא אחזה בקדושה למעלה, כי אדרבה בכח התקונים וזכותה לקחה היא על עצמה הענין הזה, שלה לא היה הנאה, כמו שאמרו בש"ס (שבת קמו.) משום דאטיל בה זוהמה. ונשאר המקדש קדוש למעלה, ושם נתעורר היחוד, וכוחו נתגבר עליו והכניעו. וסוד זה הענין הוא יתד האהל, שהוא היסוד המתחבר באהל, שהיא המלכות, שכן הוא מתעורר ביחוד. והוא המתגבר על הרשע הזה המתגאה למטה וממיתו, ונכנס ברקתו, ומשם במוחין שלו בסוד הדעת שזכרתי. אך זה הענין שלא יוכל להצליח אפילו בדרך עונש כמו שכתבנו, אלא בסוף התקון כשהוא עומד להשתלם, ובמי שיעשה אותו בכל השמירות והתקונים האלה; ועם כל זה רק בהוראות שעה, ולא לשום דבר סדר ההנהגה על פיו ח"ו:

וטעם הדבר הזה - דע כי הנה כתוב (משלי ו, כג), "כי נר מצוה", והסוד - כי המצוות בסוד המלכות הם, אך מצד התיחדה עם בעלה. והסוד - נ"ר; י"א ה"ה ו"י ה"ה, י"א ה"ל ו"ה הי"ם, י"א ה"ד ו"נ ה"י. וזה לא יתן מקום אחיזה לסטרא אחרא כלל. אך מבחינת ענין הזה של המלכות היורדת לקליפות, ומשלמת את הנוק' דקליפה כנ"ל, בסוד (יחזקאל כו, ב), "אמלאה החרבה", נמצא ענין לעבירה לשמה הנזכר כאן, והוא לבחינת עליית השכינה מן הקליפה. אך מיד צריך

שיאחוז בה הז"א להחזירה, לסוד הנר הנזכר. והבן ענין זה מאד, כי סוד זה עמוק הוא. וזהו ענין היתד אשר זכרתי. ועל כן נקרא זה הוראת שעה, כי מבחינת המלכות המלובשת בקליפה נמשך הענין הזה. אך צריך שמיד מידי העשות הענין הזה - יתגלה הז"א לקבל המעשה הזה, בסוד היחוד. כי אם לא יתגלה מיד, הנה ודאי הסטרא אחרא היתה אוחזת ומתגברת במעשה ההוא. ועל כן צריך גילוי הז"א, ויחזירנו לדרך הטוב של הנ"ר הנ"ל. ועל כן אי אפשר לשוב עליו, אלא פעם אחת יעשה, ומיד ישוב לענין כלל המצוות:

נמצאת למד, שאפילו עבירה לשמה לא תהיה אלא בהוראת שעה. אבל לא שיהיה אפשר לשנות סדר המעשה, כי זה נקרא המרת התורה, שאי אפשר לה להיות מומרת בשום פנים. כי אין סדרי המאורות משתנים, אלא שפעולה אחת אפשר שתעשה מצד המלכות העולה, ומיד ישוב הדבר לסדרו הראשון. וכל זה שאמרנו לא יתכן אלא בנקבות שהם קרקע עולם, שבהם נמצא הענין הזה שזכרנו, אך לא בזכרים, שאין העריות תקון להם כלל. כי הצדיק יש לו להשמר מן הערלה, ולהיות נסוג אחור ולא יטמא. ואפילו כל שאר המצות הקלות מן העריות - גם כן לא תותר הרצועה לשנותם ח"ו, כי אם להוראת שעה, על פי המגיע להוראה כזאת:

אם כן איפוא, תדע ותשכיל איך שוא ומרמה הוא כל בנין החטאים האלה, פיתוי המקטרג הצודה בעלי לבב הפתאים, שכחי אלוה, לעבור בשאט נפש על כל דת ודין, לא יום ולא יומים ולא חודש ימים, כי כל ימי חיי הבלם. זאת לא זאת השפלה הגבה והגבוה השפל, להמיר טוב ברע ורע בטוב, ולהפך דברי אלהים חיים ללענה וראש. כי סדרי המאורות וחוקותיהם הם משפט התורה, אשר שם משה לפני בני ישראל לדור דורים ולנצח נצחים. וכל המשנה - משתנה ממקור קדוש ישראל למקום טומאה, אשה זרה, תועבת ה':

התהפכות המטה לנחש והנחש למטה:

ואחר כל הדברים והאמת הזאת, אבא ואפשר לך בס"ד כל הדברים אשר נכשלו בהם הפתאים האלה, ואעמידך על אמיתם,

ובהם תראה חכמה נפלאה אשר לא ידעת ואשר לא שמעת מעשה ה' כי נורא הוא אשר הוא עושה עמנו, להצמיח לנו צדקה ותהלה נגד כל הגוים:

הנה שורש כל הדברים הוא ענין התהפך המטה ממטה לנחש, ומנחש למטה. והוא ענין (ישעיה נג, ט), "ויתן את רשעים קברו". והוא התלבשות המשיח בקליפות, שהם חושבים שזה יוכל להיות נופל באיש אשר לו משפט הגאולה, והוא בחי חיותו בעולם הזה, שיהא עובר עבירות גדולות לשם מצוה. וזה הראיתיך כבר, שהוא הבל ורעיון רוח, תועבת ה' הוא, כי קדוש הוא ולא יגורנו רע. אך הענין הזה נאמר על הנשמות הגדולות, ראשי ישראל, כאשר שמעת, והם משה ושני המשיחין, שעליהם נאמרה פרשת "הנה ישכיל עבדי", והבן היטב:

הסטרא אחרא יש לה שני זמנים, האחד - כשהיא עומדת כפוייה חחת הקדושה, והשני - כשהיא שולטת, שאז השכינה מעלמת כחה ומתלבשת בה, והיא מתחזקת מפני זה. וסוד הענין, כי בשם אדני"י שתי האותיות ד"נ הם שתי האותיות שמשם משתרשות הקליפות היוצאות מבחינת הדין. והנחש, שהוא כללות הקליפה, צריך להיות כפוף תחת אלה האותיות, ואז נא' (בראשית מט, יז), "יהי דן נחש עלי דרך". ומט"ה הוא כמנין ד"ן, ואז נקרא שהנחש נהפך למטה. אך לפעמים שהסטרא אחרא גוברת, ואינה עומדת כפופה כמו שהיה ראוי, ואז צריך שבחינת הד"ן זה יהיה הוא מתלבש ומסתתר בתוך הנחש, ואז נקרא שנהפך המטה לנחש:

המשיח יושב על פתחי רומי:

והנה נגד זה יש המשיח, והיא היחידה המוכנת לעטר בה שני המשיחים, שהיא גם כן לפעמים בסוד מטה. ואז נא' (תהלים קי, ב), "מטה עוזך ישלח ה' מציון", ואז (תהלים שם), "רדה בקרב אויביך". והוא סוד (במדבר כד, יט), "וירד מיעקב", כי במקומו עומד המשיח, ובכח שליטתו רודה האומות, ומעלה כל הבירורים הצריכים, אך

כשהמטה נהפך, הנה משי"ח גם כן הוא כמנין נח"ש, ונמסר לו תקון בדרך אחר - שילך ויתלבש בקליפות, וישב שם אסור בבית הסוהר בחסרון אור והשפעה, והוא סבילת החולאים. ואומר לך שזהו ענין מה שאמרו (סנהדרין צח.) שהוא יושב אפתחא דרומי, והוא ענין ממש "ויתן את רשעים קברו", כי משה הוא צריך לתקן ישראל במה שיהיו מנוקים מן הערב רב, וזהו הבירור המגיע לו, לכן הוא קבור שם עמהם. וכבר פירש רשב"י בפ' תצא ענין קבורת משה, שהוא בצולמא דלאו איהי הגון ליה, כמו שנפרש בס"ד המאמר ההוא. אך המשיחים צריכים להיות אפתחא דרומי, וזה נקרא להם קבורה, בהיותם צריכים להיות מלובשים בתוך הקליפה, והיא קליפת עשו וישמעאל, שהם האומות השולטות על ישראל, והם צריכים להשתעבד תחתיהם על ידי המשיחים האלה. אך יש רומי רבתא, ויש רומי זעירתא, ושם יושבים המשיחים אחד מבחינת רומי רבתא, ואחד מבחינת זעירתא. ומשם מבררים הניצוצות הצריכים לישראל. ובסבלם הצער מקילים מעל ישראל:

והנה עץ הדעת טוב ורע - הוא סוד אדנ"י שיש בשני אותיות האלה השרש הנ"ל, והנחש בא ופתה את חוה לתת לו מקום, ובתתה לו - מיד ירדה השכינה, ואז נעשה ממטה נחש. והוצרכו ישראל לסבול גלות מצרים, להתקן בו מזוהמת הנחש הזאת. והיה התקון להחזיר הנחש למטה, בסוד ד"ן הנ"ל, והוא סוד (בראשית טו, יד) "וגם את הגוי אשר יעבודו ד"ן אנכי". כי בחזור הנחש תחת הנהגת הד"ן הזה - ניטלה השליטה מן הקליפות, ולא יכול פרעה לשלוט כלל:

הצרעת של פרעה ושל משה:

והנה הנחש לקה בצרעת. ואומר לך מהו הצרעת, כי הוא סוד סגירו, והוא הסגר האור העליון שלא יצא. ולכן פרעה בראשונה בימי אברהם לקה בצרעת, שבעבור זה לא היה יכול לנגוע בשרה. והיה סימן לבניו, כי בימי משה כבר חזר הנחש למטה. והקדוש ברוך הוא, שרצה להראות לו זה הענין איך היה, אמר לו (שמות ד, ב), "מזה בידך" כו'. והענין, כי משה הוא מרי דביתא, שנשמתו הוכנה מתחלה

להיות בסוד בעלה דמטרוניתא, שיהיה לו סגולה וכוח להוריד השכינה לתקן על ידי האבות, כל אחד תקון הראוי לו. ואז בסוף הכל נמצא שהנחש חזר למטה על ידי תקוני משה, שהיה מחזיק תקוני האבות בידו. והוא סוד, "ה' אלהי אבותיכם נראה אלי. אך בהשליכו המטה לארץ, שלא החזיק בו, אז נראה בו הענין כבראשונה שהיה נחש, ואז נס משה מפניו, כי ראה שהענין הזה הוא מקום סכנה מאד. והוא ענין שבירת הלוחות כשהשליכם משה מיידיו, כי אז נעשה ממש ענין המטה שחזר לנחש:

ואומר לך מי גרם זה, ותבין כאן סודות גדולים, שזהו ענין אותיות פורחות, והם סוד הג' אבות, שסודם רי"ו אותיות דע"ב, שבהיותם מתחברים במלכות אז אין מות. ובהיותם מסתלקים, אז יורדת השכינה למטה, ונמצא המות. ומשם והלאה נתנה בחינה זאת למשיח לעמוד בסוד נחש, ובפרט למשיח בן יוסף שהוא בסוד השמאל. ועוד אפרש לך מזה בס"ד. הנה כשחזר הנחש למטה, אז נראה האות האחר ששבה כבשרו. כי הצרעת בסוד המשכא דחויא הוא, ובהיות הגוף בבחינה זאת נראה שם הצרעת. וכשנטהר, הנה שבה כבשרו בכח התקונים הראשונים:

כפיית הרע תחת הקדושה:

ואודיעך עתה סוד גדול מאד, כי כל זה הענין תלוי בקליפת נוגה, שהיא טוב ורע, והיא נקראת עור הנחש, אשר אם היא נוטה לחוץ - נטמאת היא, והרע מתחזק על ידה. ואם היא נכנסת לפניו - נטהרת, והרע נכפה תחת הקדושה. וזה נקרא שהנחש פושט את עורו. כי כל כחו היה זה, וצריך להפשיט העור הזה ממנו, ואז קולו הולך מסוף העולם ועד סופו כי הוא התעוררות גדול, המגיע בכל המדרגות. וצריך שתדע כי משיח בן יוסף יש לו הרבה לפעול בזה הענין. וזה נמשך יען סודו לשמאל, בסוד קין, ששם יצאה זוהמת הנחש. והוא צריך להטהר ממנה, ויטהר בו העולם. אך נתחבר ענין יוסף עצמו שיצאו ממנו הניצוצות בענין אשת פוטיפר. ואפרש לך עוד זה בס"ד לפניך בארוכה. ובעבור זה הוצרכו ההרוגי מלכות להמסר על קדושת

השם. ואז נעשה בר' ישמעאל ענין הפשטת העור, שהפשיטוהו, ואז עלה שאגתו למרום, בסוד עור הנחש הזה, שקול הפשטתר הולך כו' כנ"ל, ועל זה הסוד כתיב (ירמיה מו, כב), "קולה כנחש ילך". והנה בהסתלק האותיות מן הלוחות, והם נשברו, יצאו כל אלה הענינים. כי במתן תורה כבר היה מתוקן הכל, ובעגל חזר ונתקלקל. והנה אליהו קבל הכח ממשה בסוד (במדבר כה, יב) "לכן אמור הנני נותן לו את בריתי שלום". ולכן בכח זה החיה את יונה בן אמתו בן הצרפית, שהוא היה שרש משיח בן יוסף, ומת מפני הקלקול הזה. והענין, שנסתלקו ממנו אותיות הזכר המחיות אותו, ומת בסוד נוקבא. והוא חזר וחקק האותיות בו וחיה. וכל זה הוא תקון לסוף כל הדברים. ואלישע כמו כן, שקיבל הכח מאליהו בסוד (מלכים ב, ב, ט) "ויהי נא פי שנים ברוחך אלי", החיה את מבקוק בסוד הרי"ו שהוא השם ע"ב שחקק בו, שהם אותיות הזכר כנ"ל, וכמבואר בדברי רשב"י זללה"ה (עי' זוהר ח"א, ז,):

הרי נתפרש לך עתה ענין מציאות המטה הזה המתהפך לנחש, אשר בעבורו השכינה מתלבשת בתוך הקליפות, ומשיח ג"כ, וכל שאר סובלי החולאים; אשר כל זה רחוק הוא הרבה ממשגה הבוערים האלה, הגומלים לנפשם רעה מבלי הבן דבר על בוריו. ועוד אשוב אודיעך סודות גדולים מאד בענין התלבשות הזה, ובענין ההרוגי מלכות, תשמע נפלאות כאשר יעדתי לך:

"והוא מחולל מפשעינו":

פה אתחיל לפרש לך מאמרי הרשב"י זללה"ה, אשר בגובה לב תלו בהם בוקי סריקי, ואורחותיהם עותו, להטיל מום בקדשי ה' אשר אהב, קודש קדשים הוא. ותדע באמת, כי חלילה לקדוש ישראל הרשב"י זללה"ה מחשב עליו ועל דבריו מחשבות רעות וזרות אשר כהנה. ואם דבריו סתומים הנה, לצד עילאה ימלל בעומק עצה, ודרך קודש נשגבה משכלינו. אך כולם נכוחים למבין, וישרים למוצאי דעת. ואסדר לך המאמרים האלה לפי סדר הענינים הצריכים לבאר ולגלות בענין זה:

המאמר האחד הוא בפ' תצא, דף רע"ו ע"ב, ז"ל, ובגין דאינון גרמו לך ועבדו עמך כמה טבין, אנת סבילת בגינייהו וכו', הוה הוא לאתחללא בע"ז וזרעיה, בגין דירבעם בן נבט מזרעיה איהו, ובגיניה אתמר בך (ישעיה נג, ה), "והוא מחולל מפשעינו" וכו' ובחבורתו נרפא לנו וכו' עכ"ל. הנה המאמר הזה איום ונורא הוא באמת, כי נראה ממנו שלולא יסורי משה, היה צריך שמשיח בן יוסף יתחלל בע"ז. והנה מכאן מקום לאפוקורסים לרדות, כי יאמרו בהשתנות הדורות וההנהגה מתחלפת לפי מעשה התחתונים, לא היה די יסורי משה, כי סוף סוף הוצרך הדבר להתקיים בש"ץ. הן אלה ודאי דברי הבל ותעתועים, יען הם נגד תורת משה. אמנם על כל פנים צריכים אנו לפרש דברי הרשב"י ז"ל על אמתתם. וזה ברור, כי אלה הדברים יורדים ונוקבים עד התהום, וכמה רזי דרזין נכללים בהם:

תיקון הפנימיות והחיצונית:

והנני צריך להודיעך עתה סודות גדולים בענין יוסף ומכירתו, והרוגי מלכות, והבן מאד. דע כי מאז חטא אדם הראשון, התהלכו הדברים בעולם בדרך שבו יהיו נתקנים כל הקלקולים אשר נמשכו מחטאו. והנה מאז הוכן התקון בסוד שני המשיחים. ופרוש הענין - כי עץ החיים ועץ הדעת הם סוד הפנימיות וחיצונית, שהיו צריכים להתחבר בחיבור גדול. כשיהיה החיצונית שלם לגמרי, ראוי להתחבר עם הפנימיות, וזה בהסרת הרע שבעץ הדעת הזה, שהוא הסטרא אחרא היונקת ממנו, שהיה סר אם לא היה אדם חוטא. ואז היה גופו ונשמתו ג"כ מתחברים זה בזה, לינק אור הקדושה לנצח. וכיון שחטא, הנה נפגם החיצונית, ששלט עליו הרע, ואז גופו נעכר, והוא צריך למות, שבזה נמצא התקון שימצא לו, עד שובו להבנות ולהתחבר עם הנשמה לחיים נצחיים. והנה הנפגם באמת הוא עץ הדעת, והוא הצריך לתקן עד שיוכל להתחבר בו עץ החיים כבראשונה. ונמצא בכאן שנים צריכים תקון - אחד החיצונית שיוכל להתחבר בו הפנימיות, ואחד - הפנימיות - שיתחבר בחיצונית. ובסוד החיצונית נתקנים כל עיני הגלות כולם וגאולתם, ששלימותה היא חיבור הפנימיות בחיצונית. וזה ענין השני משיחים, כי משיח בן

יוסף הוא בסוד השמאל, והוא בסוד החיצוניות הצריך לכל התקונים האלה. ומשיח בן דוד הוא בסוד הימין, הצריך שיהיה מתחבר אליו, והגאולה שלמה. וזהו סוד (ישעיה יא, י) "והיתה מנוחתו כבוד":

ובהגיע עת להכנס בעוביה של קורה באלה התקונים, והיינו ביעקב שהוא בחיר שבאבות ומעין שופריה דאדם, משם והלאה נמצא ענין שני המשיחים האלה הולך ומזדמן. וזה כי הוא לקח שתי נשים לאה ורחל, וסודם פנימיות וחיצוניות השכינה. ומלאה היה צריך לצאת משיח בן דוד לתקון הפנימיות, ומרחל משיח בן יוסף לתקון החיצוניות. וכבר שמעת שהקלקול העצמי היה בחיצוניות, ולכן מכאן נמשכו כל הקלקולים שבאו אח"כ בכל העינים. וקין בו מתחיל ענין זה, כי הוא סוד הגבורות, והבל סוד החסדים. ונמצא שהם עצמם בחינות פנימיות וחיצוניות. ובקין יצאה זוהמת הנחש שהוטלה בחיצוניות הזה, שהוא סוד הגוף שנעשה כתנות עור, ושם ג"כ נתקלקלו הדברים. והתפשטות הדבר עד יוסף, שלו נתנה בחינה זו של מב"י לתקן, כנ"ל; וליהודה בחינת מב"ד, והם שניהם מלכים בסוד (תהלים מח, ה) "כי הנה המלכים נועדו", וכמבואר במדרש. ותבין ג"כ שמב"ד הוא בתפארת, והוא הזכר בסוד הפנימיות העומד לנגד לאה. ומב"י ביסוד, בסוד החיצוניות העומד לנגד רחל. וכבר נתבאר במקום אחר ענין זה של לאה איך היא פנימיות הנוק', והלא אינה אלא אחורי אימא שנפלו, כי שני הדברים אמת, והרבה דרושים נאמרים בענין לאה לפי בחינות שונות שבה, ואין כאן מקום להאריך בזה:

יוסף ואשת פוטיפר:

ונמצא שהיסוד באמת נפגם בחטאו של אדם, והוא סוד, "מושך בערלתו היה", כי ממנו נמצאה הערלה על אות ברית קודש. ואז יצאו הניצוצות של הקדושה לחוץ, כידוע. והנה יוסף היה היסוד הזה הראוי לתקן. והשטן קטרג, עד שגרם שהשבטים מכרו אותו למצרים. ואז חזר ממש הקלקול הראשון להתחזק, שהוא היסוד הנחפה בערלה,

ובא לידו ענין אשת אדוניו. והוא בחינת ערות הארץ, שהיתה רוצה להדבק בו:

אך סוד הענין, כי אסנת היתה שם, שהיתה בסוד השכינה הראויה להתחבר עמו בבירור בתקון. ואמה גם כן היתה מסוד זה, אבל היתה בסוד מה שקליפת מצרים היתה מתחזקת להדבק אחריה. ולכן אסנת היתה ראויה לו, שעל ידי כן שלט על מצרים. אבל אמה לא היתה ראויה לו. והוא חשב בתחלה שהיה ראוי לו לבוא אליה, לתת הארה לשכינה שהיא בתוך הקליפות. וסוד הענין "ויבא הביתה לעשות מלאכתו". אבל נראית לו דיוקנו של אביו, והודיע לו כי לא זו הדרך, ומכל דבר ערוה צריך להשמר מאד, כי אין זה תקון, אלא קלקול רב ועצום. ובאמת, שבאותה המחשבה יצאו ממנו עשר טפות, וזה גרם כמה קלקולים בגלויות, כמו שאפרש לך בס"ד:

ואומר לך עתה סוד גדול, כי באמת מכאן לקחה כח הסטרא אחרא לפתות בני ישראל בעו"ה בענין זה, להראות להם היתר איסורי ערוה ודומיהם, ברמותו אותם לחשוב שיוכל זה להיות תקון, כי כך הסטרא אחרא מתחזקת בכח אשר נותנים לה מעשי בני אדם. וע"כ בקבלה ממעשה יוסף המחשבה הזאת - בה נתחזקה לפתות האחרים אשר לא ידעו להשמר ממנה:

עשרה הרוגי מלכות:

ועתה אודיעך ענין הטפות האלה. כי יוסף הוא עצמו סוד היסוד, ומעשיו בסוד תקוני מב"י היו. ובחטאו במחשבה הזאת - נפגם היסוד, ויצאו משם עשר טפות האלה. וכבר ידעת מה הם אלה הנצוצות היוצאים מן הדעת. ואלה הוצרכו לבוא בעולם, ולהמסר למיתה בכמה גלויות, כדי לתקן מה שנפגם בצאתם הם לסטרא אחרא. והנה אלה העשר הם עשרה הרוגי מלכות. אף כל ההרוגים שהיו בכל הדורות כלם הם מסוד זה. וסוד הענין, כי בחינת מב"י הוא שנפגם, והוא עצמו היה צריך למות בסוף הכל. כי אין מיתת ההריגה בידי נכרים אלא תקון למה שנמסר ביד הסטרא אחרא, להעלות הקדושה ממנה. וכל האחרים שנהרגו, נקראים כלם ענפים ממנו, כי כלם לבחינת תקון

זה של מב"י הם הולכים. אך העשרה עקרים, שהם כמו שרשים לכל האחרים, הם העשרה ההרוגים הנזכרים שהם בחינת העשר טפות עצמם, שכל השאר הם כמו ענפים. והעיקר בעשרה עצמם הוא ר"ע בן יוסף, שהוא היה בחינת מב"י עצמו. וע"כ הוא הנזכר במדרש, שראה אותו משה ואמר "זו תורה" כו', והאחרים לא נזכרו, כי הוא העיקר בזה התקון. והנה צריך שתדע כי על ידי גלות מצרים וגאולתו עד מתן תורה נתקנו הקלקולים הראשונים, עד שבמ"ת נמצאו בני חורין, בסוד (שמות לב, טז) "חרות על הלוחות". אך כאשר חטאו ישראל בעגל, חזר הקלקול הראשון למקומו. והעגל הוא ממש בבחינה זו, שהוא בסוד "פני השור מהשמאל" שהוא מב"י. והערב רב היה שעשוהו, כי הם היוצאים ממצרים. והנה הקלקול הראשון גרם קלקול אחר, שאח"כ בא ירבעם שהוא עצמו היה מב"י, וחטא בסוד זה שעשה העגלים:

ירבעם היה מיועד למשיח בן יוסף:

ועתה אודיעך בזה סוד גדול מאד מאד. כי ירבעם הלביש את הקדושה בסטרא אחרא בעבודתו, וזה גרם אח"כ שהעגל היה אומר "אנכי ה' אלהיך" על ידי גחזי, כמ"ש רז"ל. ובעבור זה הוכרח ר"ע וחבריו למות על קדוש השם. וסוד הענין עמוק הוא, כי הנה ר"ע היה בן גרים, וזה כי הוצרך שהנשמה הקדושה של ירבעם, שפרחה ממנו בשעת חטאו, תתלבש בגוף נכרי. ואח"כ תצא בישראל. וזה היה באביו של ר"ע, ואח"כ נכנסה בו בר' עקיבא, ושם נתקנה. ותדע שבשעה שפרחה הנשמה הקדושה של ירבעם, ונכנסה בו נשמה טמאה, הנה הנשמה ההיא ניתנה באביה בנו. והוא שנאמר בו (מלכים א, יד, יג), "יען נמצא בו דבר טוב". ואח"כ הוצרך להתלבש בלבוש נכרי כנ"ל:

ועתה אודיעך בזה הענין סודות גדולים ועצומים מאד, אשר היה ראוי באמת להעלימם ולהסתירם, לולי כי לכבוד ה' ולכבוד קדוש רשב"י זללה"ה צריכים אנו להצדיק דברי אמת וצדק, ולטהרם מאשר חפאו אליהם אנשי תועי רוח. דע, כי כל אלה הדברים שאנו מדברים

מירבעם או מכל האחרים אשר נאמר עליהם שהם מב"י - אין אנו אומרים על היחידה עצמה, שאינה ניתנת באיש הראוי לה אלא בשעת תשלום התיקון, וכמבואר בדברי מרן האר"י זלה"ה, אלא שרשי הנשמות הראויות והמזומנות להיות גואלות בדורה שעליהם תבוא ותשרה היחידה השורה ומעטרת את המשיחין. ונמצא, כשאנו אומרים ירבעם שהוא מב"י, פירוש, אותו השורש שבאמת היה ראוי לשרות עליו היחידה הזאת, ונקרא כמו ענף ממנה, כי היא כלי שלה. והנה זה היה שהוצרך להתלבש בגוף נכרי כנ"ל, כנגד מה שהלביש ירבעם את הקדושה בטומאה בעגלים אשר עשה, ובעבורה הוצרכו למסר למיתה ר"ע וחבריו. אמנם ודאי, שזהו פגם שמגיע לשורש עצמו, כיון שהכלי שלו נפגם כך. וכנגד זה היה צריך גם הוא להיות מתחלל ח"ו בסטרא אחרא:

ואפרש לך היטב ענין החילול הזה. כי ההתלבשות שהוא מתלבש עתה - אינו נקרא חילול כזה, כי אינו אלא כמו תפיסה בבית הסוהר שהוא תפוס שם, אבל הסטרא אחרא אינה מקבלת כחו כלל. אבל אם ח"ו היה מתחלל, כמו שהיה נמשך מחטא ירבעם, היה זה קלקול גדול, והוא כי הנה אותו האיש נידון בצואה רותחת, והיא הזוהמה היותר טמאה שבקליפה. ואם היה צריך מב"י להתחלל, היה צריך להתלבש הוא שם ח"ו בדרך... עצמו היה מקבל איזה כח מן ההתלבשות הזה. ואז היה בא הוא ומתלבש בארמילוס הרשע. ובכח שהיה מקבל מן ההתלבשות הזה, היה עושה דברים נפלאים בעולם, כמו שהיה אומר עגלו של ירבעם, וזה היה קלקול גדול עד מאד, וצער ח"ו לישראל שאין כמוהו. ומשיח בן יוסף עצמו, אחר קבלו המשיחות, היה צריך למות לתקן הענין הזה על ידי ארמילוס עצמו שהיה בא נכחו, וזה ג"כ חילול אליו. וכמה צרות על צרות היו מתחדשות, עד שהניצולים היו אחד מעיר ושנים ממשפחה. אבל כח היסורים שסובל משה, גרם שלא יתחלל בחילול זה מב"י. ואז לא נשאר הפגם אלא בכלי של המשיחות, דהיינו נשמת ירבעם עצמו. ומפני זה מת ר"ע וחבריו. אך המשיחות עצמו לא יתחלל עד צאת הכח הזה ממנו, וחזרו

אל מקומו בקדושה במב"י עצמו, שהוא ממש ענין ר"ע, ומב"י נצל מן המות.